

Sveti večer.

Na zahodni strani sanatorija se je uprlo popoldansko solnce ob zidovje in je prožilo svoje prijetne, dasi ne preveč tople žarke skozi okna v posamezne bolniške sobe. Lahen veter je vel sem od juga; po ulicah se je čutila vlažnost. Iz bližnje reke se je jela dvigati komaj vidna megla. Vreme je bilo nenavadno milo, dasi so stali božični prazniki pred durmi. Od severa so gledali v bolniške sobe vrhovi gora, pokriti s sneženo odejo, in zdelo se je, kot da gledajo prezirljivo na dolino, ki je pod njimi še prosta snega.

V eni bolniških sob je ležal bolnik. Upadlo lice, vele roke in mršavi lasje so kazali, da je hudo trpel; a sedaj že čuti v sebi toliko moči, da se lahko dvigne pokoncu. Pri njegovem vzglavju majhna mizica, in na njej precej stekleničic z zdravili. Nad posteljo na steni križec; nanj se je bolnik danes že večkrat ozrl.

Spet se je sklonil pokoncu... „O ti ljubo solnce“, dé sam sebi, „kako lepi so tvoji žarki, a ne morem jih čutiti; ti vstajaš, nagibaš se in zaideš; toda mojemu življenju ni podoben en tvoj dan... Rodil sem se, postajam zrelejši in umrem...“ Zagnal ga je kašelj, in nagnil se je spet nazaj na posteljo. Prijel je za gumb in pozvonil

Tiho, neslišno je stopila v sobo usmiljenka in se bližala njegovi postelji.

„Prosim, častita sestra, postavite mi stol k oknu, vstal bom, da se navzajem solnčne krasote in da pogledam tja gor na snežne vrhove.“

„Slabi ste, bojim se...“

„Dovolj krepkega se že čutim; če bo treba, vas pokličem.“

Postavila je naslonjač k oknu, ogrnila ga s toplo volneno suknjo in mu pomagala k oknu. Vsedel se je in prekrizal roke na prsih. Usmiljenka je poravnala nekoliko posteljo in odšla.

Zagledal se je vun v prosto naravo, pogled mu je švignil po ravnem polju do belih snežnikov in še dalje čez nje. Zdelo se mu je, da vidi domače kraje. Misli so se mu ustavile pri hiši, ki stoji pošosna ob glavni cesti. Za hišo je vrt s sadnim drevjem, po njem hodi njegov oče in poravnava z grabljami, kjer je kak krtinovec. Mati sedi v hiši in šiva. Pogled ji uhaja večkrat na cesto. Misli, da prihaja sin, ki ga ni videla že dolga leta. Cesta je prazna, in sin se ne vrača, ampak sedi pri oknu, bolan v daljnem mestu... Razgrnilo se je pred njim vse njegovo življenje. Slika za sliko se je zvrstila, vse do danšnjega dne. Spominjal se je svojih veselih dijaških let; spomnil se je na veliko mesto in svoje visokošolske študije, postal je doktor prava... Zdelo se mu je, da sedi pri mizi; pred njim leže odprte knjige, zvezki in pisma, in on rešuje tožbe. Denar se kopiči v njegovi omari. Med delom pa se krade k njemu slika njegove matere. Ali ni želela, da vidi vsa srečna svojega sina pred oltarjem Gospodovim? A njeni upi so se razpršili. Žalostna je bila; ni hotel niti sebi niti meni dobro... Šel je v veliko mesto, pozabil na domače, pozabil morda tudi na Boga, pozabil na vse. Sedaj se jih spominja, spominja se jih tako živo.

Zapustil bi to dolgočasno bolniško sobo, dvignil bi se liki lahkokrila ptica in poletel tja domov v naročje svojcem, v naročje materino . . .

Ozrl se je proti postelji; zagledal je spet nad njo križ. Na njem visi pribito naše odrešenje. In on . . . pozabil je nanje, hodil je druga pota,

Zadnji trenutki starega leta.

kakor uči ta, ki so ga pribili. A glej, zdi se mu, da ga vabi s križa k sebi tako ljubeznivo, tako očetovsko: „Sin, vrni se . . .“

In vrača se. Zdrknil je davi nehote na kolena, iz oči pa sta mu kanili dve grenki solzi.

Zmračilo se je . . . Iz bližnje cerkve so se oglasili zvonovi, in njihovo zvonenje je donelo kot lepo ubrana pesem v tihi večerni mrak. Bolnik se

je dvignil, slekel površnjo suknjo in legel v posteljo. Pri vratih se je pojavila spet neslišno usmiljenka in je prižgala luč. Šla je k bolniku.

„Se počutite slabo, ker ste sedeli pri oknu?“

„Nikakor, častita sestra, zdravje se mi vrača.“

„Hvala Bogu.“

„Res, hvala Bogu“, vzdihne bolnik globoko, „na Boga sem tako pozabil. Pa čemu pojo zvonovi nočoj tako veselo in veličastno?“

„Sveti večer je.“

„Sveti večer . . . ?“

„Dovolite gospod, da prinesem k vam v sobo jaslice?“

„Prosim.“

Odhitela je iz sobe in se vrnila čez kratko z majhnimi, lično napravljenimi jaslicami. Postavila jih je na mizo in prižgala pred njimi svetilko. Mislila je oditi, a zadržal jo je.

„Prosim, častita sestra, berite mi kaj nočoj; čudno mi je pri srcu.“

„Iz srca rada, gospod.“ Spoznala je usmiljenka, kaj se godi v njegovem srcu, kak boj bije njegova duša, in to dušo je hotela dvigniti. Šla je v knjižnico, vzela življenje svetnikov in zgodbe sv. pisma in prihitela nazaj. Pristavila je stol k nogam njegove postelje in jela čitati o rojstvu Zveličarjevem . . . „Slava Bogu na višavah in mir ljudem na zemlji . . .“

Ta pesem, ki so jo peli angeli ob rojstvu Gospodovem v višavah nad Betlehemom, je zadela mladeničevo dušo. Usmiljenka je čitala zgodbo do konca, a njemu je šumelo, kakor bi slišal v daljavi: „Slava Bogu na višavah in mir ljudem na zemlji . . .“

„Gospod je prinesel mir, ki ga svet ne more dati,“ mislil je, „a jaz sem zapravil ta mir. Prosim te, Gospod, vrni mi ga.“

Usmiljenka je čitala še iz življenja svetnikov o sv. Frančišku. Poslušal je zgodbo, kako je on prvi napravil jaslice, a duševni in telesni napor današnjega dne so ga utrudili, da je nehote zatisnil oči, pa usta so mu v polusnu šepetala: „Prinesel si mir!“

Srce usmiljenke je bilo veselo, ko je videla to izpremembo v bolnikovi duši; ostavila je spet tiho sobo.

Prebudil se je . . . Iz sanatorijske kapele je zaslišal ubrano petje usmiljenk pri polnočnici:

„Angelsko petje se čuje v nižavi,
glorija, slava Bogu se glasi . . .“

Njegove misli so se naslajale na lepi božični pesmi, dokler ni utihnila. Zazibal je spet v sladko spanje.

* * *

Novega leta dan je klečal zdrav v kapeli pred jaslicami, in njegove misli so se pogovarjale z Bogom. Sklep je bil v njem trden. Dvignil se je in zapustil svetišče, zapustil tudi sanatorij in se posvetil Bogu.

L. M. Turinov.

